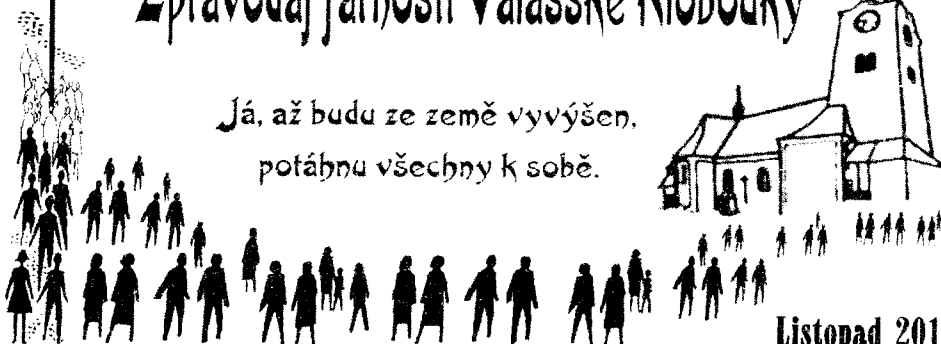
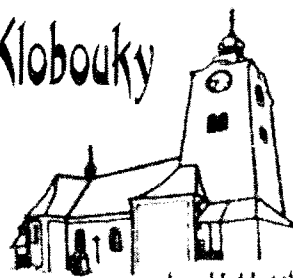

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Listopad 2010

Šťastná hodinka smrti

V listopadu myslíme více na naše drahé zemřelé, kteří nás skrze tajemství smrti předešli na věčnost. Je jistě velmi dobré se za ně modlit a tak skrze Boha být stále ve spojení s nimi.

Zároveň si ale můžeme uvědomit, že i my jednou budeme odcházet stejnou cestou - cestou smrti - vstříc Bohu. Bude to pro nás těžká zkouška a také rozhodující chvíle našeho života. Je tedy jistě dobré se na smrt připravovat. Jistěže nebudeme chodit v černém a spávat v rakvi, ale třeba saleziánské měsíční cvičení šťastné smrti, spojené se zpytováním svědomí a svátostí smíření je velmi moudré.

Co je také velmi dobré je modlitba za šťastnou hodinku smrti. Taková modlitba, ve které jde o spásu naší duše, ta bude jistě vyslyšena.

Je důležité umírat připravený na smrt - smířený s Bohem a zaopatřený svátostmi... Nedávno jsem si dával do peněženky lístek, napsaný ve třech jazycích, že pokud budu v nebezpečí smrti, ať mi zavolají kněze. I když jsem tak trochu pochyboval, že to někdo někdy udělá. Možná si to přečte, ale kde toho kněze zrovna najde?

Nedávná příhoda - setkání se smrtí jednoho našeho dobrého farníka - mi ukázala, že lepší než lístek v peněžence, je právě ta modlitba za šťastnou hodinku smrti.

Jel jsem ze školy a rozhodl se, že zajedu nakoupit. (I když jsem později zjistil, že u sebe nemám peníze.) Odbočil jsem tedy ne vpravo k faře, ale vlevo k obchodu a jedouce kolem jednoho domu jsem uviděl sanitku. Zastavil jsem a vešel a ocitl se u umírajícího, kterého se lékaři ještě snažili zachránit. Zajel jsem pro svaté oleje a po společné modlitbě jsem umírajícího pomazal a tak doprovodil na věčnost. Šťastná to hodinka smrti. A jak mi pak bylo řečeno, ten zemřelý se za to také pravidelně modlil.

Den nato jsem dostal sms zprávu, že je třeba rychle zaopatřit nemocnou, kterou jsem pravidelně navštěvoval se svátostmi. Protože jsem právě nemohl já, poslal jsem tam kaplana s jáhnem. Ti tam ochotně zajeli a nemocnou zaopatřili. Zanedlouho zemřela. Šťastná to hodinka smrti.

Kež bychom jednou také tak odcházeli z tohoto světa. To si nejenom můžeme přát, ale za to se také modlit. A Bůh takovou modlitbu jistě vyslyší! Ať se tak stane!

P. Karel Janíček, farář

Vždycky odpouštěj

Čím vyjádříme lépe Boží dobrotu než tím, že odpustíme urážky a budeme milovat své nepřátele? Protože Boží dobrotu se nám nejvíce projevila, když jsme byli Božími nepřáteli; nejen, že nás Bůh usmířil prostřednictvím svého Syna, který nám získal milost místo hříchů, ale ve své spravedlnosti dal Syna v oběť místo nás.

Kdo dává svému dlužníkovi peníze, aby tak sám za sebe vyrovnal dluh? Kdo se rozhodne zemřít za svého nepřítele, aby nemusel zemřít on? Právě to pro nás udělal Boží Syn, náš Stvořitel a Spasitel. A my bychom neodpustili z lásky k němu těm, kteří nás o to prosí? My bychom neprokázali laskavost nepřátelům?

Což jsi nepřičetný a šílený, že ve své duši živiš odpor k svému bližnímu, a přitom se sám snažíš vyhnout Božímu hněvu? Což ze srdce neodpustíš křivdy a ublížení komukoli, toužíš-li získat od Boha stejnou milost?

Hříšníku, nedostává se který máš u Boha? Ale možná posměvačů, nechybí ti pronásledovatele, máš hojně utlačovatelů. Těm odpouštěj a mírností ho přiměješ ke abys ho ve slitování předstihl. k chudým, ale přísný ke svým nezmiříš štědrosti. On se dá

Odpuštění je dobrá věc, provokování, urážky a útisk.

Krista, a když mě ty utlačuješ, řídíš se příkladem Ježíšových katanů. Proto doporučuji, abys odpustil křivdy, a neradim ti, abys sám křivdil. Nevinně trpět mi totiž přináší užitek, zato pro tebe je nesmírně škodlivé, když mě trápíš.

Uvaž, že ti nepřísluší někoho nenávidět nebo plát proti němu hněvem. Kdyby k tomu přece jen došlo, měl by sis uvědomit, že máš tomu, kdo tě uráží, nejen nesčetněkrát odpustit, ale navíc mu přát i činit všechno nejlepší a modlit se za něho. Tak máš následovat příklad Krista Pána, který se přimlouval za ty, kteří ho křížovali. Pokládej se tedy za naprosto neschopného nejen odpouštět křivdy a úklady, ale navíc i zasluhujícího výtky a trest, za hodného toho, aby tě všichni popoháněli, trápili a deptali – a ty se za to máš za ně modlit. Protože kde je tvá ctnost? Vždyť ty taky umíš lépe ubližovat než odpouštět.

Nikdy nebudeš lépe snášet pronásledování, než když se budeš modlit k odvěkému Otci podle Ježíšova vzoru: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Skutečně je na místě, abys odpouštěl svým pronásledovatelům, přeješ-li si, aby ti Bůh odpustil viny. (srov. Mt 6,12)

Když ti, duše má, prokazují vřelou náklonnost, vzpomeň si na nepřátele svého Pána a všechny, kteří jsou vzdáleni od jeho lásky, svěřuj svými slzami a pokornými modlitbami Ženichu Ježíšovi.

Rudolf Fiala

Biblický příběh o zkáze měst Sodoma a Gomora

Jistě jste již mnohokrát slyšeli úsloví – *stojí jak Lotova žena, to je Sodoma Gomora*. Tato značně frekventovaná biblická úsloví již přešla do lidové etymologie. Není divu. Samotná častá citovanost geografických termínů starověkých palestinských měst Sodoma a Gomora naznačuje slávu (v negativní rovině) míst, která se stala prostorovým atributem slavného starozákonního biblického příběhu z Mojžíšovy knihy Genesis (v kapitolách 18 a 19). Hlavními postavami tohoto zčásti mytologizovaného příběhu, v němž se střetávají dobrodružné motivy v náboženské rovině a prvky katastrofického žánru, jsou Abrahám, Lot a jeho manželka.

Nebyl by to v biblických příbězích ojedinělý případ, stačí připomenout příběh o potopě světa. V centru příběhu stojí Abrahám (praotec židovského národa a defacto zakladatel prvního monoteistického náboženství na světě – judaismu, z jehož kořenů vychází částečně křesťanství a islám), jeho synovec Lot a Lotova manželka. Bůh vyslal k Abrahamovi anděla, který mu poslal varující vzkaz Hospodinův k obyvatelům měst Sodomy a Gomory (šlo o ten nejpřísnější Boží trest – totiž města měla být vyhlazena z povrchu zemského). První část zachycuje v lehce konfrontujícím tónu dialog mezi Bohem (v podobě anděla) a jeho věrným služebníkem Abrahamem. I řekl mu Hospodin: „*Najdu-li v Sodomě mezi obyvatelstvem padesáte spravedlivých, odpustím pro ně celému městu.*“ Abrahám odpovídá: „*Poněvadž jsem již jednou začal, budu mluvit dále k svému Pánu, ačkoliv jsme prach a popel. Což bude-li spravedlivých padesáte bez pěti? Zničíš proto, že jen čtyřicet pět spravedlivých bude, celé město?*“ Bůh reaguje: „*Nezničím, naleznu-li jich tam čtyřicet pět.*“ Abrahám: „*Co učiníš, bude-li jich nalezeno čtyřicet?*“ Bůh: „*Nebudu pro těch čtyřicet trestati.*“ Abrahám: „*Nehněvej se, prosím, Pane, budu-li dále mluvit. Což bude-li jich tam nalezeno třicet?*“ Bůh: „*Neučiním tak, naleznu-li jich tam třicet.*“ Abrahám: „*Poněvadž jsem jednou začal, budu mluvit dále k svému Pánu. Což, bude-li jich tam nalezeno dvacet?*“ Bůh: „*Nebudu usmrcovati pro těch dvacet.*“ Abrahám: „*Prosím -*

nehněvej se, Hospodine, budu-li ještě jednou mluvit. Což, bude-li jejich tam nalezeno deset?" Bůh: „Nebudu vyhlazovati pro deset.“ (cit. s. 65 Čtení z Písma svatého, Praha 1939)

Z tohoto konkrétního dialogu (dialogy mezi Bohem a biblickými postavami se objevují i v jiných příbězích – např. dialog mezi Bohem a Mojžíšem) můžeme vyzorovat, že Abrahám oslovuje Boha důvěrně a s veškerou pokorou, i když mu tyká. Nezáleží však na tom, jestli tykáme či vykáme, ale jak se k dotyčnému chováme. Zatímco Abrahám klade Bohu zjišťovací otázky, tak Bůh mu na ně přímo odpovídá a sice kladně, aby ho uklidnil. Je zajímavé, že hned v první Abrahamově větě mluví o sobě v množném čísle (v plurálové formě) a personifikuje se v přeneseném výrazu – ve slovním spojení prach a popel. To znamená metaforické vyjádření lidské smrtelnosti, kdy se pochovaně lidské tělo rozloží v zemi. Tímto metaforickým vyjádřením Abrahám naznačil, že žádný člověk nežije jen sám pro sebe, ale v pomáhání ostatním lidem, kteří žijí kolem nás.

Příběh pokračuje ve druhé části, kdy Bůh poznal, že lidé se nezlepšili ani trochu. Ba naopak, že se ještě zhoršili ve svém životě a vůbec nedbali morálních norem (žili nemravně a zpustle: pycha, sebeláska, sexuální zvrhlosti, obžerství, sobecké pudy, hromadění majetků, únosy, loupeže, znásilňování žen). Druhá polovina příběhu se odehrává v hříšném městě Sodomě v podvečer v Lotově domě. Dva andělé přišli k městským branám. Když Lot spatřil anděly, přivítal je a řekl jim: „*Prosíme, uchylte se do domu svého služebníka a zůstaňte tam. Umyjte si nohy a zítra budete moci jít svou cestou.*“

Lot vystrojil hody a napekl kvašený chléb. Příběh nabývá dramatického vrcholu – citují: „*Dříve však než šli spát, mužové města oblehli dům, chtějíce dopustit se zlého na hostech. Doráželi na Lota s velkou silou, takže by byli bezmála vylomili dveře. Tu však andělé vystrčili ruce a vtáhnuvše Lota k sobě, zavřeli dveře. Ty pak, kteří byli venku od nejmladšího do nejstaršího ranili slepotou, že nemohli najít dveře. A řekli Lotovi: „**Máš tu někoho ze svých? Zetě nebo syny, nebo dcery, všechny své příslušníky vyved' z tohoto města! Neboť zahladíme toto místo, poněvadž se rozmohl křik o nich před Hospodinem, který nás poslal, abychom je zahubili.**“ Vyšel tedy Lot a mluvil ke svým zetům, kteří hodlali za manželky vzít jeho dcery, řka: „**Vstaňte, vyjděte z tohoto místa, neboť Hospodin toto město zničí.**“ Zdálo se jim však, že mluví žertem. Když nastalo jitro, nutili ho andělé, řkouce: „**Vstaň, vezmi ženu svou a dvě dcery, abys také nezahynul pro zločiny města.**“ Když on váhal, chopivše ho za ruku, i ženu jeho i dvě dcery jeho, vyvedli ho a postavili za město a tam mluvili k němu řkouce: „**Zachraň svůj život! Neohlédej se za sebe a nikde v okolí se nezastavuj, ale na horách hledej spásy, abys také nezahynul.**“ Tu jim pravil Lot: „**Prosím, Pane můj, poněvadž prokázal jsi mi skutečně veliké milosrdenství, zachovav mi život, prokaž mi ještě tu milost – tuhle nedaleko jest město, do toho mohl bych utéci.**“ I řekl mu anděl: „**Hle, také v tom přijímám tvé prosby, takže nevyvrátím města, za nějž si se přimlouval. Pospěš a zachraň se tam, neboť nebudu moci ničeho činiti, dokud tam nevkročíš.**“ Nazváno jest jméno města toho Segor. Slunce vzešlo nad zemí, když Lot vešel do*

Segoru. Hospodin tedy dští na Sodomu a Gomoru síru a oheň s nebe a zničil města ta a celou okolní krajinu, všechny obyvatele těch měst a všechno, co se na zemi zelenalo. Žena jeho, která se ohlédla za sebe, obrácena byla v solný sloup. Abraham odebral se za jitra na místo, na kterém byl stál před Hospodinem. Pohleděv na Sodomu, Gomoru a na celé území té krajiny, užířel dým vystupující ze země jako kouř z pece. Lot pak odebral se ze Segoru do hor a zůstal tam.“

Biblická města Sodoma a Gomora ležela u Mrtvého moře, což zjistili archeologové. Půdní eroze, zemětřesení a sopka – to vše byly přírodní síly, které byly destruktivní příčinou fyzického zničení měst Sodomy a Gomory a hříšných obyvatel těchto měst. Lotova žena byla zachvácená plamenem, který obsahoval solné výpary, a tak se stala spálenou struskou obalenou vrstvou soli. Tragická smrt Lotovy manželky vyjadřuje, jak nebezpečný může být vztah člověka k majetku (kdy lidé si kolikrát více cení majetku a finančního bohatství, než svého života a zdraví). Citují: „*Zkáza Sodomy a Gomory je dokladem ze života pro šesté přikázání Boží: Nesesmilníš! Písmo sv. naznačuje, že hříchy nemravnosti to byly, které obyvatele těchto měst přivedly k tak hroznému konci. Hříchy nemravnosti snižují tak důstojnost člověka, stvořeného k obrazu Božímu, poškozují do mé míry společnost lidskou a jsou Bohu tak odporné, že ustanovil nejtěžší tresty za tyto zločiny.*“

V textu příběhu se často objevují archaická slovesa (např. řka, řkouce, vtáhnuvše, chopivše, pohleděv).

Dokonce byl tento příběh zfilmován režisérem Robertem Aldrichem v roce 1962 pod jednoduchým názvem Sodoma a Gomora (film trvá 154 minut).

Prameny

Čtení z Písma svatého. Brno 1939 (cit. s. 66-68)

Radim Častulík

Odpustky

Na slavnost Všech svatých a na Vzpomínku na všechny věrné zemřelé je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Kraťasův archiv

Legenda české fotografie, která má zkušenost z vězení.

Jindřich Štreit, umělecký fotograf

S jakými charaktery jste se při svém věznění setkal a jakou zkušenost jste si odsud přinesl?

Na cele jsem byl s jedním pasákem, jedním zlodějem nebo podvodníkem s byty. Byla to dobrá životní škola. Základní zkušenost, kterou jsem si odnesl, bylo to, že člověk ke svému životu potřebuje hrozně málo. Prožil jsem tam čtyři měsíce a stačil mi ešus a lžička. Uvědomil jsem si, že se obklopujeme věcmi, které ani nepotřebujeme a které nás víceméně zatěžují.

Něco málo z komunismu jsem také zažil. Nechápu ale, že kvůli výstavě může jít člověk sedět?

Já jsem byl odsouzen za hanobení republiky a prezidenta. V souboru, který jsem tehdy vystavoval, bylo několik fotografií, které údajně hanobily prezidenta. Když se na ně dnes dívám, je to úplně směšné. Byly to obyčejné snímky, na kterých je obraz prezidenta, pod nímž lidi pijí pivo, nebo snímek schůze, na kterou se sešlo málo občanů.

Jak jste si získával důvěru u lidí ze sociálních ústavů, dětských domovů a hospiců. Víím, že děti z dětských domovů se často na člověka „z venku“ upnou a berou ho za náhradu otce nebo dědečka, ne?

Fotografování v těchto zařízeních není jednoduché. Měl bych si uhlídat míru, snímky by neměly být sentimentální, zase na druhé straně by neměly být drastické a nesmí člověka degradovat. Tady je velmi důležité najít právě tu míru, je to otázka etická a také otázka času. Do některých ústavů jako třeba Nové Zámky jezdím od chvíle, kdy jsem začal fotografovat. Myslím, že velmi důvěrně už to prostředí znám a s těmi lidmi se stýkám nejen jako umělec, ale jsem tam přátelsky zván i na slavnosti a plesy. Potom se fotí jinak, když je takto vybudované zázemí, než když se přijde jenom na pár hodin.

Můžete mi svěřit některý z příběhů, které jste při mačkání spouště zachytil?

Někdy jsou to banální momenty a někdy i dramatické osudové příběhy. Vzpomínám si na jeden takový osudový, kdy jsem fotografoval ve Francii jednu postarší dvojici, kteří se měli moc rádi a žili spolu. Odjel jsem z Francie a po měsíci se znovu vrátil s výstavou. Fotografie dvojice jsem použil na titul knihy, kdy sedí u stolu a objímají se. Když jsem tu knihu a hlavně snímek ukázal přátelům, tak všichni strnuli, protože během té doby, co jsem tam nebyl, tak se stala tragédie. Stalo se, že ti dva se pohádali, protože ho žena nechtěla pustit do bytu. Ona bydlela v devátém poschodí, takže on se snažil z desátého patra dostat na její balkon. Když ale přelézal, tak spadl a zabil se. Když to zjistila, napsala dopis, že už nechce dále žít a chce být pochována s ním - spáchala sebevraždu. Ta fotka způsobila to, že se mnozí začali připomínat a vzpomínat. Také jsme šli za jejich rodinami, jestli jim nebude vadit, že jejich blízcí jsou na titulu knihy. Oni naopak byli rádi, že snímek existuje a navíc je na něm vidět, že spolu byli šťastní.

+++

REDAKCE DĚTEM

Ježíš a evropští světci Blahoslavený Pier Giorgio Frassati

1. téma

10. JEŽÍŠ JAKO DŮVĚRNÝ PŘÍTEL

Pier Giorgio (Petr Jiří) se narodil v Turíně bohatým rodičům. Doba, ve které žil, nebyla jednoduchá. První světová válka přinesla celému světu, nejen Itálii, mnoho bídy, bolesti a neklidu. Pomalu se schylovalo k válce druhé.

Měl ještě o něco mladší sestru Lucianu. Jako malý chlapec býval veselý, hlučný, rád se smál tak, že ho bylo slyšet široko daleko. První svaté přijímání prožil jako první velkou událost ve svém životě. I když všemu nerozuměl, pochopil, že Pán Ježíš je někdo, komu na něm velice záleží. Stal se jeho přítelem.

Pier Giorgio věděl, že Pán Ježíš nepřebývá jen ve svatostánku, ale je přítomný v každém člověku. V deseti letech začal i se svou sestrou studovat na gymnáziu. Studium chápal jako přípravu na službu lidem, ať bude jakákoliv. Poznával, že od Boha dostal mnoho darů a hřiven. Nechtěl žít život pro sebe, ale pro druhé. Ve studiích pokračoval na fakultě důlního inženýrství, aby tak mohl pracovat mezi horníky v dolech. Právě ti bývali nejhudší. Myslel si, že na univerzitě najde přátele. Na studia se však po válce vrátilo mnoho studentů, kteří si odvykli studovat, protože strávili několik let na frontě. Pier Giorgio znovu pocítil samotu a nepochopení.

I když každý jeho den byl naplněn spoustou činností, ve skutečnosti byl sám. Stávalo se, že ho nepochopili ani jeho nejbližší. Netrávil volný čas jako jeho vrstevníci v nesmyslném povalování po ulicích a po hospodách. Setkával se proto s přehlížením a někdy i s ostrými poznámkami na jeho víru, která byla hluboká a pevná.

Každý den se snažil být na mši svaté, což tenkrát nebylo vůbec obvyklé. Liturgicky půst před svatým přijímáním se držel už od půlnoci. Pier Giorgio se většinou k svatému přijímání dostal až někdy před polednem. Celé dopoledne hladověl. Hlad mu však stál za setkání s jeho důvěrným přítelem Ježíšem v Eucharistii. Jedním z plodů jeho přátelství s Pánem Ježíšem byla jeho čistota. Neužíval sprostá slova, hrubé výrazy a nevhodná gesta.

Pier Giorgio prožíval modlitbu jako opravdovou radost. Pán Ježíš byl pro něj nejlepší přítel a kamarád, kterému může všechno říct, o všem s ním mluvit, který se k němu nikdy neotočí zády. Díky modlitbě dokázal překonat i samotu, nepochopení a ztrátu přátel.

Jak prožívám svou modlitbu? Je pro mě modlitba radost? Když je mi smutno a cítím se sám, jdu pro povzbuzení za Pánem Ježíšem? Dokážu si s ním povídat jako s nejlepším přítelem?

2. téma

11. K ŽIVOTU KŘESŤANA PATŘÍ I SPORT A ZÁBAVA

Pier Giorgio měl v očích radost ze života. Vždyť Bůh nás nechce vidět zarmoucené, utrápené starostmi. Mnoho lidí si myslí, že zbožný je ten, kdo se stále jen modlí, rozjímá, je zavřený v kostele a s druhými mluví výhradně o Pánu Bohu.

Pier Giorgio byl velmi zbožný. Všechno, co dělal, dělal s Bohem. Ale žil nejen v kostele. Dokázal se také radovat z obyčejných věcí a možností, které život nabízel. Rád chodil se svými přáteli plavat. Na pláži se rád opaloval. Bavilo ho pro své přátele vymyslet nové hry a zábavu. Měl rád všechno krásné, co nabízel život: přátele, přírodu, umění, sport.

Silně a vážně se zamiloval. Chtěl se s dívkou oženit, ale jeho rodiče dali jasně najevo svůj nesouhlas. Když viděl, že sňatek by znamenal trvalé napětí v rodině, s dívkou se rozešel. Ztrátu nesl velmi těžce a bolestně. Život mu však nezhořkl. Svou bolest odevzdal Bohu.

Bavila ho jízda na koni. Byl to otcův kůň, ale v sedle se dokázal udržet jen Pier Giorgio. Pádil na koni krajem celé desítky kilometrů. Často si brával do sedla děti a proháněl se s nimi po venkově. Občas si dopřával malou radost: byl mírným kuřákem domníků.

Další jeho velkou radostí byly hory. Uměl lézt po laně. Viset na laně mezi nebem a zemí pro něj býval jeden z nejsilnějších zážitků. I toto všechno nabízel život s Bohem. Věděl, že všechno krásné člověka, který nesetrvává v hříchu, k Bohu přivádí, nikoliv od Boha odvádí.

Většina lidí z jeho okolí se domnívala, že se chce stát knězem. Pier Giorgio věděl, že kučerství je jen jedna z cest, kterou v životě Bůh člověku nabízí. Jemu byl bližší život ve světě jako jednomu z obyčejných lidí - laiků.

Měl spoustu přátel. Nikdy se nepovažoval za spisovatele, ale záleželo mu na tom, aby si našel čas na psaní dopisů, zvláště svým přátelům.

Bůh nás chce vidět šťastné. Když si hrajeme, sportujeme, bavíme se, uznáváme to, že jsme na Pána Boha zapomněli. Nemusíme se zříkat toho krásného, co nám život nabízí: sportu, her, pobytu v přírodě, setkání s přáteli... I tak můžeme být zbožní. Být zbožný znamená být s Bohem. A to můžeme i v přírodě, na koupališti, na hřišti... Mame žít s vědomím, že Bůh je s námi, miluje nás na každém kroku.

3. téma

12. PIER GIORGIO A POLITIKA - ZAPOJIT SE DO DĚNÍ KOLEM NÁS

Pier Giorgio neodděloval víru od života. Křesťan je přece stále křesťanem, jak při modlitbě, tak ve společnosti. Jeho víra propustuje celý život.

Otec Pier Giorgia pracoval v redakci novin La Stampa. Pier Giorgio tam za ním často docházel. Sledoval dění v Itálii i v celé Evropě a zajímal se o něj. Po první světové válce se mnoho politiků v Itálii chtělo zmocnit vlády. Ne všem politikům šlo však o blaho a dobro lidí. Sílil fašismus. Situace v Itálii byla bouřlivá. Přibývalo násilí. Pier Giorgio věděl, že k takovým událostem jako správný křesťan nemůže mlčet. Vnímал, jak moc je potřebné poukázat na zlo a postavit se mu. Pořádal přednášky, setkání, zúčastňoval se veřejných shromáždění. Nebál se nahlas vyjádřit svůj názor a své přesvědčení, přestože to mnohdy bylo nebezpečné. Hrozilo, že utrhá ránu. Ochotně a nebojácně se dal do rozhovoru s každým. Nevadilo mu, že býval často pro své názory považován za snílka a blázna, který věří, že dobro může zvítězit nad zlem.

Noví politici se řídili heslem Velké francouzské revoluce: „S Bohem se nedá na zemi počítat. Protože pokud existuje, je uzavřený v nebi nebo v lidském srdci. Nebe je Boží, země je naše.“

Pier Giorgio s takovým tvrzením nesouhlasil. Věřil, že Bůh je všude, v každém člověku. Je třeba Boží království mezi lidmi budovat a podílet se na něm.

Správný křesťan se má zajímat o to, co se děje kolem něj. Když vidí, že je třeba někomu pomoci, udělat něco dobrého, rád se přidá. Nesmíme být lhostejní k tomu, co se děje ve třídě, ve škole, v našem městě či vesnici. Můžeme pomoci uklidit okolí kostela, vyzdobit nebo uklidit kapli, navštívit malé divadlo pro spolužáky, připravit malé dárečky pro děti, které půjdou k zápisu do první třídy.

4. téma

13. PIER GIORGIOVA ŠTĚDROST

Odmalička byl Pier Giorgio vnímavý k utrpení druhých. Když byl malý, dávala mu babička občas nějaké peníze. Ale Pier Giorgio si pro sebe nic nenechal a cestou domů všechno rozdával chudým.

Po skončení první světové války žilo nejen v Itálii mnoho lidí v bídě. Mnozí přišli o majetek, hodně dětí osiřelo, vojáci se vrátili zmrzačení, nemocní. Pro všechny tyto lidi nebyl jen dobrodincem, ale současně i přítelem a bratrem. Chodíval pěšky, aby ušetřil peníze za tramvaj, které věnoval chudým.

Jeho velkorysost dobře znali i kamarádi ze studií. Rozdával jim knihy. Pokaždé tvrdil, že mu přebývaly. Platil za druhé univerzitní poplatky. Staral se o doučování těch, kterým studium moc nešlo. Dovedl se zříct i všeho potřebného, jestliže měl příležitost potěšit dítě nebo starého člověka.

Při svých návštěvách chudých byl nenapodobitelný. Na prahu chatrčí a skromných podkrovních bytů dovedl smeknout klobouk, pak vykročit chudákoví s pozdravem a podat mu ruku, přestože zatuchlina a zápach byly mnohdy cítit až příliš. Nebyl všemocný spasitel, neznal odpověď na každou otázku v tíživé situaci druhých, neměl tolik peněz, aby odstranil nedostatek v celém městě a okolí, neměl tolik chleba, aby nasýtil všechny hladové. Vždycky ale pozorně vyslechl všechno, co mu dotyčný vyprávěl. Když mu svěřil nějakou svíravou starost, uzavíral hovor slovy: „Vynasnažím se udělat vše, co bude v mých silách.“

Pier Giorgio se staral hladovým o chléb, nemocným o léky. Svou peněženku neměl nikdy plnou.

Mezi potřebami, které rozdával, bývala i evangelia nebo jiná duchovní literatura. Ze všeho nejvíc mu záleželo na tom, aby každý z jeho bratří hledal víc Krista než chléb.

Pier Giorgio zemřel ve 24 letech. Nakazil se při jedné návštěvě v turínském podkroví smrtelnou obrnou.

Pier Giorgio si mohl nechat všechny ušetřené peníze pro sebe a koupit si za ně to, po čem toužil. On to však neudělal. Největší radost mu dělalo, když se mohl s druhými rozdělit. Dokážeme se i my dělit? Pijčit druhému oblíbenou fixu, hračku, rozdělit se o sladkosti. Dnes kolem nás nejsou takoví chudí, jaké měl kolem sebe Pier Giorgio. Chudý je ten, komu něco důležitého chybí. Chudým v naší zemi nechybí jídlo, oblečení nebo hygienické potřeby, ale mnoha lidem chybí láska, pohazení, někdo, kdo by si s nimi povídal, udělal si na ně čas. S takovou chudobou mohou bojovat i děti.

LITERATURA:

RISSO Paolo; Pier Giorgio Frassati, Portál Praha 1992

KOPECKÝ JAROSLAV; Hrdinství pro každý den. Portál Praha 1996

FARNÍ DEN 2010

Chtěla bych z celého srdce poděkovat všem, kdo se zasloužili o zdárný průběh FARNÍHO DNE. Jde především o spoustu dobrovolníků, kteří nezištně pomáhali už od čtvrteční přípravy beránků až po nedělní opékání a obsluhu.

Jmenovitě bych chtěla poděkovat **sponzorům:**

- za ovečky k opékání: **Jirkovi Bistrému** a nejmenovanému dárci,
- za víno: **Ivo Martinkovi** a **Robertu Soškoví**,
- za hudbu, o kterou se postarali: **Jirka** a **Antonín Tvarůžkovi**,

František Válek a **Karel Macháč**.

Velký dík také **manželům Šerým** za párky v rohlíku, **Františku Válkovi** za podbradek na víně a spoustě ochotných dobrovolníků, např: mládeži za program pro děti, maminkám, které vařily kávu a čaj, všem obsluhujícím i těm, kdo přinesli buchty. Všem patří upřímně Pán Bůh zaplat.

Marie Vaňková, Centrum pro rodinu

OBDIVUHODNÁ CENA MŠE SVATÉ

Jedna mše svatá, které se zbožně účastníš za svého života, má pro tebe spásitelnější cenu než všechny mše sloužené za tebe po smrti.

Mše svatá zhodnocuje naše modlitby, oběti a utrpení

Všechny tyto naše skutky mají samy o sobě jen lidskou hodnotu. Teprve když je spojíme s utrpením Ježíše Krista, obětujeme je prostřednictvím Panny Marie, získávají svou nekonečnou cenu. Denně proto opakujeme tuto obět: „**Božské Srdce Ježíšovo, obětuj skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie, Matky církve, a ve spojení s eucharistickou obětí modlitby a skutky, radosti a utrpení tohoto dne na odčinění hříchů a za spásu všech lidí v milosti Ducha Svatého a k slávě nebeského Otce.**“

Poklad dne

Není nic většího a drahocennějšího, co můžeme vykonat během dne, než účastnit se mše svaté a přistoupit k svatému přijímání. Svátý Jeroným říká: „Pán nám dává vše, oč při mši svaté prosíme, pokud to není škodlivé, ale dává nám také to, na co ani nepomyslíme, ačkoli je to pro nás nezbytné.“ Zdá se ti, že nemáš čas? Kdo si nenajde čas, aby zašel vyzvednout vysokou výhru? Žádná výhra nepřevyšuje jedinou mši svatou.

Žij svou mši svatou

Žít mši svatou znamená naplnit den tolika úkony ctností, obětí, modliteb a dobrých skutků, abychom je mohli obětovat při příští mši svaté spolu s Ježíšem. Když vycházíš z chrámu, měl by ses cítit jako bratr všech lidí, které bys chtěl pozdravit, a pomáhat jim duchovně a materiálně. Máš cítit, jak Ježíš pokračuje ve svém poslání a jde, aby hledal lidi, žehnal jim a přinášel spásu. Měl bys být pokorný a sladký jak Ježíš. Jen tak můžeš žít mši svatou a své křesťanství.

Spoj se se všemi mšemi

Každý den se slaví na světě kolem 350 000 mší svatých. Ve sváteční den dvojnásobek. Každou vteřinu můžeš být svým úmyslem přítomen na čtyřech mších. Chceš prosit o milost? Spoj se s Ježíšem na stovkách oltářů, kde oslavuje Nejsvětější Trojici i za tebe.

Chceš děkovat? Spoj se s Ježíšem, který právě vzdává díky svému Otci.

Tíží tě vina? Spoj se s Ježíšem, který v každém okamžiku odčinuje hříchy tvé i všech lidí.

Snášíš utrpení? Spoj se s božským Veleknězem, který právě v tomto okamžiku obětuje Otci tvou bolest spolu s bolestmi, které vytrpěl za celý život.

Tak se stane tvůj život ustavičnou mší a ve smrti se jen spojíš s Obětí, kterou za tebe ustavičně přináší Ježíš.

(Převzato z časopisu Světlo)

Obvazy pro malomocné

Prosím pletářky, které mají obvazy upletené, aby je během listopadu odevzdaly v sakristii. Stále je možné získat levnou přízi přímo z výroby.

Pro ty, které by se chtěly k pletení připojit: Obvazy jsou určeny jako vrchní obvazový materiál. Je třeba dodržet druh materiálu, sílu jehlic i rozměry obvazů. Plete se z bavlněné příze Sněhurka bílé barvy, nebo velmi světlých odstínů. Jehlice velikost č. 2,5. Rozměry - úzké obvazy: 25 ok včetně krajových, širší obvazy 30 ok včetně krajových. Délka 130 - 150 cm volně položeného obvazu. Plete se stále hladce. Obvazy se zapošijí a skládají.

Při dokončení obvazu je dobré aspoň krátkou modlitbou vzpomenout na toho, kdo jej bude používat.

Všem pletářkám Pán Bůh zaplat!

Anna Fojtů

Modlitby nemocných

Úmysl na listopad: Za všechny naše zemřelé příbuzné, přátele a dobrodince. Navíc i za pana faráře, který bude - jako každý rok v listopadu - na duchovních cvičeních.

V měsíci říjnu 2010 byli pokřtěni:

62. Kryštof Hös z Val. Klobouk
63. Marek Šuráň z Nedašova
64. Tomáš Valchář z Val. Klobouk
65. Simona Holznerová z Val. Klobouk
66. Josef Matyáš z Val. Klobouk
67. Lucie Hořáková z Poteče
68. Tereza Manová z Vlachovic
69. Markéta Chmelařová z Petrova nad Desnou
70. Tomáš Lau z Karviné
71. Zuzana Barošiková (bydliště neuvedeno)
72. Tereza Zvonková z Lačnova
73. Simona Macháková z Val. Klobouk
74. Adam Masař z Poteče

V měsíci říjnu 2010 byli sezdáni:

22. Petr Štěpančík ze Stítné nad Vláří a Jana Šulíková z Val. Klobouk
23. Jaroslav Turek z Brumova – Bylnice a Jitka Ritterová z Val. Klobouk
24. Karel Buček z Lačnova a Miroslava Sucháčková z Lačnova

V měsíci říjnu 2010 byli pohřbeni:

51. František Crmajdálka z Val. Klobouk, nar. 1931
52. Ludmila Petříková z Tichova, nar. 1918
53. Helga Lazarová z Val. Klobouk, nar. 1930
54. Jan Nevrlík z Lipiny, nar. 1930
55. Ludmila Marková z Val. Klobouk, nar. 1928
56. Františka Šerá z Poteče, nar. 1915
57. Valeria Mňáčková z Val. Klobouk, nar. 1914
58. Josef Jambor z Val. Klobouk, nar. 1942
59. Marie Janáčková ze Študlova, nar. 1928

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 14. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janíček, P. Mgr. Marek Adamík, Jan Liška, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.